

A m o r

P E R

LLUIS TORRES

Per tot canta l'amor! Amor romàntic palpita en cada cosa! - Allà, en el fons del pare, l'estany somnia enamorat. - La tarda defallent sobre els seus llavis posa, - un bès de llum - de nacre - perla i rosa. - I en el misteri religiós, sagrat, - de l'hora solemniament augusta, flota un murmur de sospirs, de besos i de càntic... És el col·loqui del cel i l'aigua en l'hora de l'amor romàntic.

Per tot canta l'amor! Amor romàntic palpita en cada cosa! - És el jardí un flam de flors, de cants i de perfum, - El príncep papellós sos rics joells presum - (rubí, maragda i or, safir, topaci, es posa) - i va ritmant una ària d'amor per cada flor. - (jasmí, assutzena i nard, gardènia, liri i rosa.)

Per tot canta amor! Amor romàntic palpita en cada cosa! - Amorosa als amants, la glorieta, - quan el sol crepuscular ho pinta tot de somni i rosa - acull plàcidament una princesa i un poeta. - Una princesa bella i delicada i tan subtil, - com música d'aurora i diamants d'abril. - Ell és gallart i gràcil, i acaricia dolçament, - ses mans de nina, florides de pàl·lides blancors. - I la besa amb els ulls... Somriu ella innocent, - i li demana versos i perles i estrelles i flors.

El català és de tots, l'idioma més harmoniós

La majoria dels catalans, inclús aquells d'una cultura més treballada, han cregut sempre, i no han deixat de propalar-ho, que el català era dels idiomes neollatins, el més aspre a l'orella i el menys hàbil per expressar amb elegància els sentiments més exquisits. És lamentable, com en tants d'altres cassos, que sigui un estranger qui desfai el nostre error i ens descobreixi amb dades estadístiques la sonoritat harmoniosa de la nostra llengua.

El lingüista alemany, B. Cehadel, escriu en el Manual de Fonètica Catalana: «Si observem i comptem els fonemes que s'empren en una conversa tirada, obtenim - per exemple - el següent resultat: entre mil fonemes continus, en trobem de sons i cantables en la llengua francesa, 760; en l'italiana, 770; en l'alemanya, 784; i en la catalana, 784. La diferència entre el català, que en té més que l'italià, i el castellà, que té - en terme mitjà - només 712, és molt gran. D'aquesta manera, potser, s'explica el fet que per als estrangers, el català sona molt més melodiós i més dolç que el castellà.

T.

Llegiu i propagueu "LA RIERA"